

Erdei L. Tamás

DIONYSIA

Emeld fel a karod, kérlek, tedd a csípődre a kezed! Úgy, köszönöm – Kinga próbált tárgyilagos hangon beszélni, de érezte, hogy most egyáltalán nem sikerül neki. Nem értette, mi ez az ideges vibrálás a hangjában. Sokszor állt már így a vászon előtt, nem először festett férfimodellt, aktot is készített nemegyszer, és mindig meg tudta őrizni a hűvös, szakmai hozzáállását. Nem a személyre, hanem a formára kell figyelni. A természetes testi adottságokra, a vonalak, fények és színek harmóniájára a műterem mesterséges terében, a kifeszített festővásznon – tehát önmagára és a munkájára. De ez most nem ment. Próbálta felidézni a főiskolán tanultakat. Mit is mondott kedvenc tanára mindig? A formát lásd csak: az alakot mint egy üres héjat, amit aztán te töltesz fel tartalommal.

Ő most képtelen volt üres héjként látni modelljét.

Ott állt előtte a fiú atletikus testével, rejtélyes félmosolyával, és szemmel láthatóan a legkevésbé sem feszélyezte a helyzet, hogy épp egy szép fiatal nőnek áll modellt egy idegen, hűvös műteremben, csaknem meztelenül. Egy törtoffhér lepel volt átvetve a vállán, hanyagul rádobva. Alig takart belőle valamit, némi antikolt hangulatot adott a helyzetnek. Nem mintha erre bármi szükség lett volna. Dénes, ha egyáltalán tényleg ez volt a neve, hirdetésre jelentkezett nála, és a festőnő azonnal látta, hogy ő kell neki. Ennél görögösebb arcot életében nem látott még; a homloka és az orrnyerge egy síkban futott, sűrű szemöldöke és telt ajkai voltak. Már ruhában is látta, hogy a testaranyokkal nincs hiba. A fekete, göndör hajkoronát már szinte túlzásnak érezte. Titokban megnézte oldalról, nem paróka-e.

Reggel megittak egy csésze kávé, beszélgettek egy keveset a műterem melletti konyhában, aztán elkezdték a munkát. Amikor a fiú levetkőzött és a fogásra hajigálta a ruháit, Kinga nyelt egyet, és olyat tett, amit még sosem, legalábbis amióta festőként dolgozott: félrenézett zavarában. A legkritikusabb tekintet sem tudott volna egyetlen deka súlyfelesleget vagy bármi bőrhibát felfedezni ezen a testen, csak a szikár, kidolgozott izomrostokat a vastag nyakon, a kerek, erős

vállakon, a hosszú, de nem aránytalan karokon. A melle olyan volt, mintha körzővel és vonalzóval szerkesztették volna. Lapos, széles és kemény. A szőrzet nemhogy eltakarta, inkább kiemelte vonalait. A hasizom minden egyes rostja erősen domborodott: az a bizonyos six pack leheletnyi elcsúszás nélkül, szimmetrikusan ívelt az alsó, sima izom trapézáig, ami a tekintetet Dénes szőrzettel félig elfedett, erős férfiasságához vezette. Combhajlító és combfeszítő izmai, a vádlik izomrostjai nem egy tömbben, hanem jól definiáltan, éles kontúrokkal, külön-külön megszámlálhatóan tapadtak csontozatára. A fara szögletesnek tűnt és olyan keménynek, hogy a lánynak az jutott eszébe, ha megbökné a rajzceruzájával, biztosan beletörne a hegye.

Dénes oldottan, lazán viselkedett, Kingának az volt az érzése, felcserélődtek a szerepek. A fiú fesztelensége kikökkentette irányító szerepéből, mintha az instruálná őt, és nem fordítva. Arcán időtlen mosoly. „Hogy merészel ennyire magabiztos lenni?”

Jól vagy, minden rendben? – Dénes baritonja olyan húrokat rezgetett meg Kinga zsigereiben, amelyek létezéséről eddig nem is tudott. A gyomrát, az ölet és az agytörzsét bizsergették, valahol a kisagy tájékán. Megrázkódott. Ezek a húrok izgató és baljós hangokon zendültek meg. Mit is kérdezett?

Hahó, Kinga! Minden oké? Megfelel ez a tartás? – a fiú csípőjén nyugtatta bal kezének hosszú ujjait, jobbával pedig a leplet fogta. Egy szőlőlevelet rágcsált. Így még jobban kidomborodtak izmai. Mint egy hópárduc, gondolta a lány. „Hogy a fenébe...?” – de közben ezt mondta:

Tessék? Ja, persze, persze, épp így gondoltam, köszönöm. Igen, minden rendben. És te, jól vagy?

Fenét volt minden rendben. Alig húzott még pár vonalat a rajzszénnel, nem tudott a vászonra figyelni. Nem ismert magára. Dühöngött. „Festő vagy, basszus, mi van veled, ez egy szép test és kész, ennyi. Lefested, kifizeted, elmegy, csá. Tiéd a kép. Légy szakmai, légy szakmai...!” Mély levegőt vett, próbálta az ecset szárával felmérni az arányokat, mint főiskolás korában. „Fej. Vállak. Mellkas. Derék. Csípő. Izé. Hengeres combok, erős térd. Acél vádlik. Basszameg, milyen teste van ennek a csávónak?!” Nem mert Dénes férfiasságára nézni. Émelygett. Sosem érzett még ilyet munka közben. Szédült. Kapkodni kezdett. Még szerencse, gondolta, hogy a fiú nem látja őt a vászontól. Valami

élesen csattant a padlón. Kiborult a rajzszenes doboz, leejtette kedvenc ecsetét. A nő kiverte a festő kezéből a szerszámot.

Ez így nem lesz jó, gondolta. Valamit ki kell találnia, hogy képes legyen visszanyerni önuralmát és nyugodtan dolgozni. Valamit, bármit, akármit. Függetlenítenie kell magát az ábrázolt tárgytól. Tárgynak kell látnia a modelt, csupán ábrázolandó tárgynak és semmi másnak.

Dénes mintha meghallotta volna a gondolatait, kivette a szőlőlevelet a szájából. Mesélni kezdett.

Egyszer megdugtam a Földanyát...

Kinga majdnem lenyelte a rágógumit. „Tessék? Mondjuk ezzel a szerszámmal még azt is elhiszem. Mi? Tiszta hülye vagyok. Na tudod, kit ess, kispofám!”

Khm, tényleg? Ez érdekes – a lehető legszíntelenebb hangon szólalt meg, legalábbis ő így érezte. – És milyen volt? Gondolom, jó kövér – erőltetetten felkacagott.

Dénes kuncogni kezdett. Úgy tűnt, pontosan érzi, mennyire zavarban van a lány. Kissé meglebbentette a takarót. Fekete fanszörzete kivillant a combjai közül.

Ősrobbanás kettő-pont-nulla! A tökéletes egyesülés a Természettel. Ha tudnák az emberek...

A fiú megnyomta a „t” betűt. Nem lehetett nem érezni hangjában a lelkesedést.

Mmm. És hogy történt? – Kinga épp a szórakozott művész hangját próbálgatta.

Egy szakmai konferencián vettem részt fent a hegyekben, a Duna-kanyarban. Unalmas volt az előadás, az idő viszont... Ahh. A táj egészen káprázatos, tudod, folyó, rétek, hegyek. Olyan erdők vannak ott fent a Duna felett, grrr...! Annyira élt, lüktetett minden, hogy nem tudtam az előadóban maradni, elindultam egy kis barangolásra. Elcsatangoltam. Meleg volt, ragyogott a nap, egymás után szabadultam meg a ruháimtól.

„Még jó, hogy nem jártam épp arra. Ha összefutok ott az erdőben ezzel a meztelen szatírral, tuti hogy elájulok.” Kinga csücsörítve bólogatott és hümmögött.

Aham.

Valami elképesztően lágy, simogató volt az idő – folytatta Dénes. A tekintete révedezővé vált. – Olyan bájos, ingerlő, csalogató az egész,

mintha egy láthatatlan nimfacapat vett volna körül. Szinte hallottam a kitharát és a pánsípkat.

Táncmozdulatot tett, megpördült a tengelye körül, a karját a feje fölé emelte.

A modell álmodott, a festő a homlokát ráncolta.

Maradj nyugton!

Csiklandozta a bőröm a napfény, ahogy átcsillan a lombokon. Páfrány, moha, lombos és tűlevelű fák mindenfelé. Édes virággillat a levegőben, ibolya, krókusz, kökörccsin. Átjárt ez az erő. A fény, a meleg, az erdő hívogató simogatása. Totál bezsongtam, de tényleg.

Kinga rángatta a szemöldökét, fontoskodó arccal bólogatott, mint aki egy kisgyereket hallgat. Közben azt gondolta, hogy én meg most fogok mindjárt bezsongani, ha nem hagyod abba azonnal, te faun. Mosolyogni próbált, de érezte, hogy mire az arcára ér az agya által kiadott parancs, csak egy vigyor sikeredik belőle.

Ez igazán izé, különleges lehetett – „Ez a csávó tutira nem százás. Én meg hülye vagyok.”

Az volt – folytatta a fiú álmatagon, mintha csak hangosan gondolkodna. – Valóban nagyon különleges volt. Mint Odüsszeusznek Kirké szigetén, vagy amikor Apollón kergette Daphnét a babérfák közt. Meztelenre vetkőztem. Senki sem látott. Felmásztam egy mohos fatörzsre, egy lankás, talán ember magasságú fára. Nem értem magamhoz, és fizikai értelemben más sem hozzám. De a levegő tele volt erővel és léttel, minden zsongott és valahogy túltelítődött. Én is. Telített csend. Tudod, milyen a telített csend? Csönd. Semmi emberi nincs a közeledben, de rengeteg madárhang, bogarak zúgnak, kis szellő játszadozik a levelekkel. A meleg szélről merevedésem lett, komolyan. De akkora, hogy majd szétrobbantam.

A festőnő ebben a pillanatban megesküdt, hogy látja maga előtt azt a tájat, amiről a fiú beszél, még a mohos sziklákat és a sűrűn nőtt fákat is meg tudta számolni. A kép előterét egy jókora, merev fallosz töltötte ki. A közepén ujjnyi vastagga duzzadt és lüktetett a verőér.

A fiú hangjából hirtelen eltűnt az ábrándos tónus, egészen szárazzá és gyakorlatiassá vált. Szeme a lányra tapadt.

És akkor szeretkeztünk. Egyszerűen megdugtam Gaiát.

Mi mást tehetél volna – Kinga önkéntelenül ejtette ki ezeket a szavakat, de a következő pillanatban rögtön meg is bánta. Úgy hangzott, mintha elhitte volna a fiú meséjét.

Megtermékenyítettem a Földanyát. A magom a páfrányokra, a virágszirmokra, a fák törzsére freccsent. Bőségesen – kuncogott a fiú.

„Na ezt el is hiszem”, gondolta a lány, és Dénes merev hímvesszőjére gondolt az ejakuláció pillanatában. „Eddig azt hittem, szellemi orgazmusra csak a nők képesek.” Képtelen volt elhessegetni magától, hogy saját ölében érzi lüktetni a hatalmas, kőkemény férfiasságot. Annyira benedvesedett erre a gondolatra, hogy szétázott az alsóneműje. Reszketett a keze. Meg kellett lazítania ruháit, hogy némi levegőhöz jusson. Húzott egy vonalat a vásznon a szénnel. „Az ifjú isten – ez lesz a címe.”

Dénes eközben végig őt nézte. A tekintetét Kingáéba fúrta. A lány úgy érezte, mindjárt a koponyája hátsó felén jön ki. Már semmi mást nem látott, csak a fiú szemeit.

Dénes lassan leengedte a leplet magáról. Most már valóban teljesen pucér volt. Lelépett a pódiumról, elindult a lány felé. Közben folyamatosan Kingát figyelte. Fejét előrebillentette, táguló orrcimpákkal lélegzett. Úgy lépkedett az állványok, székek, rajzpadok között, mint egy nagymacska. Combján ritmikusan megfeszültek, majd elernyedtek az izmok. Jaguár vadászik így a dzsungelben, gondolta Kinga.

Nyitva maradt a szája. Nem értette, mi történik, de most nem is érdekelte, csak fürdőzött a fiú energiamezejében. Szempillája félig lecsukódott.

Dénes odalépett hozzá. Megfogta és felemelte az állát. Ugráltak a mellizmai. Megragadta Kinga vászonruhájának a szélét a nyakrésznél és egyetlen rántással letépte. A lány ösztönösen a mellei elé kapta a kezét. Nem viselt melltartót. Hegyelték a mellbimbói. Keskeny kis bugyija ragadt a nedvességtől. Dénes nézte. Legeltette rajta a szemét. Hirtelen elkapta a derekát, és magához rántotta. Beleszagolt a lány hajába, aztán lehajolt, és Kinga nyakába harapott. A lány felsikoltott. – Ez fáj! – kitepte magát a fiú karjaiból és hátralépett. – Normális vagy? – a harapás helyét tapogatta.

Dénes érdeklődve nézte. Felemelkedett az egyik szemöldöke. A lány felé lépett. Az megint hátrált egy lépést. – Ne! – inkább nyöszörgés volt, mint tiltakozás. A fiú félrefordított fejjel tanulmányozta, mint egy szürke gémmel a vízben úszkáló halakat.

Aztán felfelé néző tenyérrel mindkét karját kinyújtotta. Lehajtotta a fejét, csak a szembogara látszott és a fehérje félholdja a szemöldök alatt. Ez a pillantás ismerősnek tűnt a lánynak. Kinga a fiú karjára pillantott. Olyanok voltak a fekete szőrszálak, mint az apja karján a szőrök, amiket néha meghúzgált kislány korában, miközben a férfi elalvás előtt megsimogatta. Dénes intett az ujjával. – Gyere ide! – mondta rekedten. Erre a hangra bevillant egy óvodai emlék. A lánynak azonnal görcsbe rándult a gyomra. Az apja egy nap váratlanul megjelent, csinált valami érthetlent és borzalmasat, arra már nem emlékszik, hogy mit, de valami szörnyűt, aztán épp ezzel a hangsúllyal hívta magához. Csak arra emlékezett, hogy menekülni szeretett volna, elfutni, elrohanni, kimenni az oviból, a világból, egyedül maradni. – Nem! – a lány szeme kitágult, és maga elé kapta a kezét. Megrázta a fejét. A falig hátrált. – Ne bánts! – A tenyerébe temette az arcát. Ujjai résein át nézte a fiút.

Dénes állt. Várt. Figyelt. Nyugodtan lélegzett. Aztán lassan leengedte a karjait. Mélyet sóhajtott. Felemelte az állát, villant a szeme. Hirtelen odaszökkent Kingához, és két keze közé fogta a lány koponyáját. Az moccanni sem mert. A fiú oldalra döntött fejből csak a szemeit látta. És hallott valamit. Nem tudta, hogy valóban hallja-e, vagy csak hallani véli. Két szó. Ennyi az egész. Két elstutogott szó, talán csak sóhaj. Hát jó – ennyi. Dénes lassan Kinga homlokához érintette a sajátját, miközben még mindig a fejét fogta két oldalról, mélyet lélegzett, nem engedte el a tekintetét, és surrogva a lány arcába fújta a levegőt. Hosszan jött belőle a forró levegő, olyan hosszan, hogy a lány úgy érezte, sosem fogy el. Melegítette és izgatta ez a lehelet. A tavaszi erdő, a mezei virágok és az érett szőlő illatát hordozta egyszerre. Valami rothadásszag is keveredett bele. Mint szüret után a présházban. A bűz lassan erősebb lett az illatnál.

Először szédülést érzett. Látta magát kislányként homokozni az óvodában. Békésen játszott. A homokozó lapáttal töltögette piros vödörckéjét. Egyedül ült a meleg homokban. Félig telt a vödör. Megütögette a lapáttal. Pakolni akart még bele, de valami neszt hallott, és oldalra nézett. Amit látott, először nem értette. Álomszerű volt és mégis teljesen valóságos. Igen, ez az! Apukáját látta, aki bent állt a folyosón pár lépésre az ajtónyílástól, a félig nyitott ajtó mögött. Kinga első érzése az öröm volt, fel akart ugrani és felkiáltani, odaszaladni

apuhoz. De apu nem rá figyelt, másfelé nézett. Az óvónénivel volt elfoglalva. Az óvónéni meg valahogy furcsán az apukájával is, meg nem is. Háttal állt neki, a fehér köpenye fel volt húzva, és a popsijával nekidőlt apának. Kilátszott a fenéke. Nyögdécselt, dobálta a fejét. Kinga torka elszorult, nem jött ki hang belőle. Az apja lökdöste az óvónéni a derekával, aki visszanezett apura, és kiabált neki valamit. De nem úgy, mint amikor rájuk szokott kiabálni, hanem valahogy olyan nevetősen és fájdalmasan egyszerre. Apa húzta a haját. Az óvónéni lihegett. Ekkor az apukája észrevette őt. Ránézett, tovább lökdöste az óvónéni, hátrahúzta a fejét, és közben mintha neki kiáltott volna valamit. Próbálta becsukni az ajtót, de nem érte el. Aztán egyszercsak abbahagyta az egészet, felmordult, és teljesen feléje fordult. Alul nem volt rajta semmi. Apa ott állt az ajtókeretben, felé fordult, és lefröcskölt mindent. Rá is freccsent belőle, az ő imádott apukájából, sűrűn, mint a nyál vagy a takony az a fehér valami, és különös, édeskés szaga volt. Mindent beterített. Csupa ragacs lett a karja is meg mindene, az egész szőrös apa. És akkor kinyújtotta a ragacsos, szőrös kezét, amit Kinga mindig olyan boldogan simogatott az esti mese alatt, és azt mondta, gyere ide. Pont úgy, mint Dénes az előbb.

Felordított, és eltakarta a szemét. Kirántotta magát Dénes kezéből, arrébb rohant néhány lépésnyit a fal mellett, két tenyerébe fogta a homlokát, elnyújtva üvöltött. Nyomta a szemgolyóit a tenyere húsával, aztán hirtelen elkapta a kezét, és kikerekedett, vöröslő szemmel bámult maga elé. Elnyílt a szája. A szélén csordogálni kezdett a nyál.

Aztán Dénes felé fordult, megfogta saját melleit, megrázta, mint egy utcai kurva, felröhögött. Hátralökdöste a csípőjét, ahogy az az óvónő régen az óvodában.

Itt van, nesze! Ez kell neked ugye? – rikácsolt és hisztérikusan nevetett.

A fiú könnyedén felsóhajtott, és a fogashoz lépett. Megvonta a vállát. Komótosan öltözni kezdett. Már nem nézett Kingára. A lány hirtelen elhallgatott. Dénes belebújt a cipőjébe, kigombolt nyakú ingére zakót vett. Odament a pulthoz. Kinga úgy nézett rá, mint egy kutya a gazdájára az üres etetőtál mellől.

– Csókolj meg! Csókolj meg, kérlek! – lihegte.

Dénes megtalálta, amit keresett: egy üveg 2013-as Takler Grand Cuvée-t. Kivette a tárolóból, szakértő kézzel forgatta. Keresett egy

dugóhúzó. Kinga ismét kiabálni kezdett. – Nem hallod, csókolj meg, vagy csinálj velem, amit akarsz, bármit! – Letépte magáról a bugyiját és a fejére húzta. Habzott a szája. Zavaros volt a tekintete. A haja csimbókokban lógott ki a bugyiból. Az alsónemű eleje az orrára csúszott.

Dénes nem nézett rá, minden figyelmét a borra összpontosította. Óvatosan, de határozott mozdulattal kihúzta a dugót az üvegből. Halk pukkanás. Csukott szemmel megszagolta előbb a dugóhúzóra húzott dugót, aztán beleszagolt az üvegebe. Elmosolyodott. Elővett egy tiszta, talpas poharat, töltött egy kortyot, a fény felé fordította és megpörgette a bort. Figyelte, ahogy a pohár falán templomablak alakban, sziruposan csorog le a vörös lé. Bólintott. Megint beleszippantott. Felmordult.

Kinga közben négykézlábra állt, majd hasra vetette magát a padlón, és Dénes felé csúszott. – A tiéd vagyok. Basszál meg! – néhányszor megpördült a padlón a rajzpadok és állványok között. Ledöntött egy olajképet, ami ráesett. A festmény még nem száradt meg, elmaszatóldott, a lány bőre csupa festék lett. Zöld, lila, barna.

Dénes a kezében tartott poharat figyelte, nyelve hegyére tett egy nyelet bort, megforgatta a szájában, megpörgette a nyelvén. Felkente az ínyére és a szájpadrására. Hagyta, hogy szétáradjanak az aromák az ízlelőbimbóiban. Lassan lenyelte. Csettintett. Hümmögött. Aprókat bólogatott.

Kinga időközben a lábaihoz ért. Festékes kezeivel bele akart kapaszkodni Dénes nadrágjába. A fiú könnyedén oldalra lépett, Kinga keze a levegőbe markolt. Lehanyatlott. Dénes a pultra könyökölt, félhangosan morfondírozott.

Déli lejtő. Kései szüret. Erdősziel. Őzcsapás vág keresztül a szőlőskerten. Remek.

Kinga megint odacsúszott hozzá. Zokogott, ütötte a hajópadlót. Felsértette a kezét. Folyt le a vér az ujjain, a kézfejen, az alkarján. Esdeklő mozdulattal nyújtotta karjait előre. Lehajtotta a fejét. Igyekezett megfogni a fiú lábát, de az átlépett rajta. Nem nézett rá. A poharat a pultra tette, és az ajtó felé indult. Megvonta a vállát, maga elé dűnnyögött.

Mindig ez van. Mind ugyanúgy végzitek. Annyira unom már.

A szőlőlevelet Kinga fejére ejtette, sálat kanyarított a nyakába, az ajtóhoz ment. Kinyitotta, és kilépett rajta. Nem csukta be.